

D ů v o d y:

Dovolací rekurs napadá rekursní rozhodnutí důvodně jako právně mylné. Jak nejvyšší soud naposled v rozhodnutí čís. 10.587 sb. n. s. vyslovil a obšírněji vyložil, lze na peněžitě pohledávky vésti exekuci i tehdy, jsou-li podmíněné, časem doložené, sporné nebo závislé na vzájemném plnění; zabavitelné jsou zejména i pohledávky, jež mají vzniknouti nebo mohou vzniknouti z právního poměru založeného již platně co do právních podmětů, t. j. co do oprávněnosti a závaznosti, jakož i co do svého právního důvodu, ale jež dosud nevznikly, protože nebyl ještě uskutečněn některý skutkový předpoklad, na němž jest jejich vznik podle zákona závislý. O takový poměr jde i v souzeném případě. Podle exekučního návrhu jest mezi povinným a poddlužníky založen nájemní poměr, z něhož povinnému vzniká pohledávka na placení nájemného. Pro částky, které dosud nejsou ještě splatny, nevznikly vymáhající straně ovšem ještě pohledávky nepodmíněně. Jejich vznik jest ještě závislý na tom, že nájemní poměr potrvá déle (§§ 1114—1116 obč. zák.). Ale podle toho, co vyloženo v rozhodnutí svrchu řečeném, není závady, by i tato budoucí pohledávka nemohla býti zabavena. Věc se má obdobně, jako když jde o zabavení budoucích platů podle § 299 ex. ř. aneb nároků na kupní cenu, byla-li již ujednána kupní smlouva a prodatel dosud neplnil (rozh. čís. 9197 sb. n. s. a § 1094 obč. zák.). Obdobně lze zabavit nárok na nájemné, byla-li ujednána nájemní smlouva, třebaže pronajmateř dosud neplnil, to jest pro tu kterou dobu ještě neposkytl koupené užívání najaté věci.

Čís. 11238.

Otázka, zda jest pokládati místnost za obytnou, čili nic, jest otázkou právní, nikoliv skutkovým zjištěním.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Obytnými místnostmi ve smyslu § 31 čís. 4 zák. jsou jen místnosti k obývání nejen tak způsobilé, takže mohou býti v každé roční době obývány bez nebezpečí pro zdraví obyvatelů, nýbrž i k obývání určené.

Pokud tomu tak není u místnosti (předsíně), jež byla předurčena a také dříve užívána za prodejní krám.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv II 638/31.)

Žalobce dal žalovanému soudní výpověď z bytu v domě (na Moravě), podléhajícím ochraně nájemců. Ve sporu šlo jen o tom, zda jest splněna podmínka § 31 čís. 4 zák. o ochr. náj. čís. 44/1928, totiž, zda pronajatý byt jest o čtyřech obytných místnostech, čili nic. Ohledně tří místností nebylo v tom směru sporu, šlo jen o to, zda i t. zv. předsíň jest pokládati za obytnou místnost. Procesní soud první stolice nepovažoval předsíň za obytnou místnost a v důsledku toho výpověď zrušil.

O d v o l a c í s o u d pokládal předsín za obytnou místnost a proto ponechal výpověď v platnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Otázka, zda jest pokládati určitou místnost za obytnou, je otázkou právní, nikoliv skutkovým zjištěním, jak míní dovolatelův odpůrce. V té příčině podle § 31 čis. 4 zák. o ochraně nájemníků čis. 44/1928 sb. z. a n. má zákon — jako již dřívější zákony čis. 85/1924 a čis. 48/1925 v § 31 čis. 5 — na mysli místnosti k obýváním nejen tak způsobilé, že mohou býti v každé roční době, tedy i v zimě obývány bez nebezpečí pro zdraví obyvatelů, nýbrž i k obýváním určené. Nižší soudy zjišťují, že místnost (»předsín«) byla určena a také dříve užívána za prodejní krám, a tomu nasvědčuje celé její zařízení a úprava a i nedostatek komína. Podle § 90 stavebn. řádu moravského (zákon ze dne 16. června 1894, čis. 64 z. zák.) jest ovšem jen pravidelně komíny založiti tak, by se každá obytná místnost dala otápeti. Nebylo-li však na komín při stavbě vůbec pamatováno, tu v souvislosti s tím, že místnost jest opatřena jednoduchými dveřmi vedoucími přímo na ulici a výkladním oknem, jest patrné, že svým uzpůsobením, dokud nebyly provedeny příslušné změny, k obytným účelům není určena a k nim se ani nehodí.

Čís. 11239.

Ani za platnosti zákona ze dne 21. února 1929, čis. 26 sb. z. a n. nemůže Úřadovna I (A) Všeobecného pensijního ústavu v Praze v l a s t - n í m j m é n e m žalovati ani býti žalována. Byl-li spor veden jen proti Úřadovně I (A) Všeobecného pensijního ústavu v Praze, nebyl Všeobecný pensijní ústav v Praze jako takový ve sporu vůbec zastoupen. Pokud tu nejde jen o nesprávné označení, jež by mohlo býti opraveno z úřadu.

Zemská úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Praze není oprávněna podepsati za Všeobecný pensijní ústav procesní plnou moc; neplatí tu ustanovení § 1010 obč. zák.

Návrh, by za stranu nebyla pokládána Zemská úřadovna I (A) Všeobecného pensijního ústavu v Praze, proti níž veden spor, nýbrž Všeobecný pensijní ústav v Praze, zastoupený Úřadovnou I (A) v Praze, jest návrhem na změnu žaloby (změnu podmětu žalovaného), jež v dovolacím řízení není přípustná.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1931, Rv I 1318/31.)

Žalobce domáhal se na Zemské úřadovně I (A) Všeobecného pensijního ústavu v Praze uznání přednostního zástavního práva k celé řadě svršků. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal co do některých svršků podle žaloby.